

(Kort bemærkning).

Flemming Damgaard Larsen (V):

Med hensyn til det spørgsmål kan jeg svare helt på linje med det, som ministeren lige har været inde på, og jeg kan ikke komme det nærmere.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi siger tak til ordføreren.

Den næste ordfører er hr. Poul Nødgaard. Hr. Poul Nødgaard bedes indfinde sig på talerstolen. Eller skal vi tage fat på den næste ordfører? Nej, man kan også improvisere.

Poul Nødgaard (DF):

Det var mit papir, der var blevet borte.

Det lovforslag, vi behandler her, kan Dansk Folkeparti ikke støtte. Jeg vil gerne understrege, at hvis vi går noget tilbage i tiden, var det jo sådan – også i den tid jeg har siddet i Folketinget – at det kun var justitsministeren, der kunne beslutte at nedsætte en undersøgelseskommission. For nogle år siden – jeg tror, det var i 1996 – vedtog vi, at ud over ministeren skulle også et flertal i Folketinget kunne bestemme, at der skulle nedsættes en såkaldt undersøgelseskommission. Det er kun sket en enkelt gang, i hvert fald efter hvad jeg erindrer, og det er i den såkaldte Farumsag. Undersøgelseskommissionens arbejde pågår i øvrigt stadig, så den er ikke færdig.

Det, der lægges op til her, er en yderligere lempelse af reglerne for at kunne nedsætte en undersøgelseskommission, idet man foreslår, at to femtedele af Folketingets medlemmer kan begære en undersøgelseskommission nedsat. Det kan lyde meget sympatisk set ud fra et mindretalssynspunkt, men det vil trods alt kun være 72 medlemmer af Folketinget, der kan begære en undersøgelseskommission nedsat. Jeg plejer at udtrykke mig sådan bastant, og jeg vil sige, at jeg kan frygte, at det vil komme dertil, at den ene undersøgelseskommission vil afløse den anden.

Jeg vil også gerne erindre Folketingets mindretal, der har fremsat forslaget, om, at det at nedsætte en undersøgelseskommission altså ikke er noget, man bare lige gør. Det er jo et stort apparat, der skal sættes i gang med en dommer, masser af ansatte til at undersøge osv., og det vil sige, at det vil afstedkomme et kæmpe administrationsapparat. Hvis man så forestiller sig, at undersøgelsen kører, og der måske er et eller andet, mindretallet bliver utilfreds med, og det siger, at det vil sætte en undersøgelseskommission på sagen, ja, så vil det være rigtig farligt.

Jeg har jo læst forslaget og specielt bemærkningerne, og jeg kan se, at det forslag, vi behandler i dag, jo er en regulær udløber af Muhammedsagen. Vi kan lige så godt tale frit og være ærlige over for hinanden og sige, at det er årsagen – det står direkte i forslaget – og det vil sige, at det mindretal, der har fremsat forslaget, ikke har kunnet komme igennem i Det Udenrigspolitiske Nævn med et krav om yderligere undersøgelser og belysning af sagen, og hvad ved jeg. Den har også været vendt en gang i Folketingets Præsidium – det sker der ikke noget ved at sige – og nu fremsætter man altså forslaget for ad den vej ligesom at prøve at få den såkaldte Muhammedsag belyst i relation til det, regeringen har foretaget sig eller eventuelt ikke har foretaget sig, hvilke papirer der foreligger og så fremdeles.

Kl. 15.35

Jeg må erindre om, at uanset om der sidder en borgerlig regering eller en socialdemokratisk ledet regering i dette land, vil det være sådan, at den til enhver tid siddende regering selv suverænt vurderer, hvilke sagsakter der skal være offentlige, og hvilke der ikke skal være det. Det kan godt være, at nogle vil ryste på hovedet af det, men sådan er det nu engang. Det gælder ikke alene i Folketinget, det gælder også mange andre steder, men specielt herinde, at der er papirer, der af hensyn til landets sikkerhed ikke skal videre frem, og det, der er sket, er vel, at man føler, at der er et eller andet eller måske flere stykker papir, man ikke har fået, og det er så det, man opponerer mod.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget, og det kan nok ikke komme overraskende for nogen.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Nej, men der er et par korte bemærkninger. Den første, der gerne vil have en kort bemærkning, er hr. Svend Auken.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Der er jo ikke noget udemokratisk i at sikre et mindretal en mulighed for at gøre noget, selv om et flertal ikke vil være med. Det er faktisk det bærende princip i vores grundlov fra 1953: Fordi man afskaffede Landstinget osv., indførte man en mindretalsbeskyttelse, så f.eks. et mindretal på 60 medlemmer kunne kræve en lov sendt til folkeafstemning. Dengang var der masser, der var bekymrede og sagde, at det ville føre til en